

DOMINIK DÁN

CELA ČÍSLO 17

CELA ČÍSLO 17

Dominik Dán

CELA ČÍSLO 17

slovařt

Text © Dominik Dán 2007
Translation © Josef Šmatlák 2011
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2016

ISBN 978–80–7529–208-7

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopii, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je náhodná, přestože ledaskomu
mohou připadat povědomé.*

Vitia erunt, donec homines.
(Dokud budou lidé, i chyby budou.)

Publius Cornelius Tacitus

Věnuji neteri Monice a synovci Lukášovi.

*Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
profesionálnímu znalci vězeňských poměrů
Teodoru Matúsovi.*

*Za odborné konzultace děkuji MUDr. Ivetě Čierné,
Mgr. Martině Móricové a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.*

1

ZÁŘÍ 1994

Nebylo to lehké, ale vykročil. První krok do neznáma. Bolel ho, ale jinou možnost neměl. Psycholog mu vysvětlil, že si na to bude muset zvyknout. Na ztrátu volby, na ztrátu možností. Už nebudou. Prostě už nebudou. Od nyníška mu budoucnost budou diktovat. Prikazovat. Povolovat. Velet.

Prý to bude divné a nepochopitelné, zvláště pro něj, ale jinou možnost mít nebude. Bude muset poslouchat. No a? Tak jako tak to vždycky dělal.

Poslouchal ji.

Překročil práh dveří. Masivní ocelové dveře přestřihly pupeční šňůru s dosavadním životem. Šedé, hnusné, jako by lepkavé. Natřené byly už kdysi dávno, ale stále vypadaly jakoby lepkavé. Zabouchly se a přestřihly. Jako ve filmu *Abyss*. Propast.

Vskutku vstoupil dovnitř a ocitl se mezi nimi. Mezi muži. Udělal ještě jeden krok kupředu a podvědomě se trochu předklonil, aby ho šedá barva nezamazala na zádech. V zámku zarachtal klíč a vzdalující se kroky pomalu utichly. Zůstal v tom namočen úplně sám.

Zabouchly se za mnou masivní ocelové dveře a zůstal jsem sám. Někdo je natřel na šedo. Barev je hodně, duha jich má sedm a prý se dají i míchat, ale asi se nenašel nikdo, kdo by se obtěžoval. Tyhle stačilo na šedo. Hnusná šedá. Olejová, lesklá a odporne slizká. Později jsem sebral odvahu, ohlédl se a sáhl si. Nebyly slizké, jen se tak pitomě leskly. Na dotek chladily. Později jsem sebral odvahu i k jiným věcem, a ty byly slizké a hnusné a musel jsem... Ale až později.

První den jsem jen zíral. Netroufl jsem si ani se nahlas uprdnout. Báł jsem se uvolnit zadek. Venku, když jsme seděli s chlapy u piva a řeč se občas stočila na někoho, kdo byl v base, jsem leccos vyslechl, různé kecy, povídačky. Prý se tam píchají do zadku a žerou salát i s housenkami, aby měli bílkoviny, a celé dny trčí na samotce za trest, když se porvou, a bachaři je terorizují a bijou na každém kroku a... Takhle se to ukazovalo v amerických filmech, takže to asi bude pravda! Nebo že by to u nás bylo jinak? Bude to úplně jinak?

Obyčejné ocelové dveře, ale jakmile se jednou zavřou...

Jednou jsi venku, pak uvnitř.

Kdysi jsem byl venku. Bylo to fajn. Bylo to normální, protože každý je aspoň někdy venku. Užival jsem si jako každý normální člověk a ani jsem nevěděl, tedy netušil, že je to normální, že si užívám a že to mám tak vnímat. Že je to úplně normální! A že si toho mám vážít. Dokud ten normální život neskončil.

Kdy se to změnilo? Kdy se mi ten zkurvený život vymknul z rukou? Bylo to o Vánocích 1993. Přišli pro mě.

„Nazdar inteligente,“ zahučel a pomalu se zvedl ze spodní postele. Byl velký a byl tady doma. Proto ho přivítal jako první. Triko kdysi bílé a modré tepláky z frajeřiny otrhané skoro až po kolena. Ruce v kapsách.

„Spíš tady nahoře,“ kývl hlavou nakrátko ostríhanou, ale tak ji tady měli všichni.

„Dobrý den, jmenuju se Kamil Puska,“ zkusil to se slušností, a rozřehtali se.

Chlap v triku přikročil, jako by mu chtěl pomoci s batohem, ale neshýbl se pro něj. Ani nevytáhl ruce z kapes. Stal pól metru před ním a pokýval hlavou.

„Kamil... říkáš? A Puska... Puska... Pusinka. No, uvidíme.“

„Puska,“ opravil ho, ale bylo jim to jedno. Řehtali se dál, jako by zrovna řekl jeden z nejlepších vtipů, jaké slyšeli za posledních pět nebo deset let.

Pohnul ramenem a jedna ruka se napřáhla.

„Tak servus, inteligente,“ zahulákal.

Zelenáč se instinktivně prohnul v pase, protože ruka uvátacího výboru nebezpečně směřovala k jeho žaludku. Byla to jen finta. Prozatím nehrozil žádný úder, tak mu podal

svou, protože měl dobré vychování a věděl, co se sluší. Muž v triku ji stiskl a nováček chtěl uhnout a věnovat se batohu u svých nohou, ale muž neuvolnil stisk. Naopak, zesílil. A předklonil se a začalo to bolet. I on musel do předklonu, jinak by mu zlomil zápěstí. Všichni se řehtali. Bavili se. Muž v triku se mu tvrdě zadíval do očí. Kamil věděl od advokáta, že opětovat pohled znamená výzvu, a tak raději sklopil oči. Muž v triku byl spokojen a pustil jeho roztřesenou ruku. Předvedl svou svrchovanost a nadvládu nad novým samcem ve smečce. Všichni to viděli a o to přesně šlo. Všem musí být jasné, kdo je vítěz. Víc nebylo zapotřebí. Prozatím.

Gorily v mlze.

„Říkej mi Gusto. Pozdějc, až budeš v cajku, tak Gogo, ale až pozdějc. Zatím sem pro tebe Gusta!“

„Puskai... vlastně Kamil,“ zachraptěl a rozbolavělou dlaň sevřel v pěst, ale jen aby rozhýbal prsty. Nemyslel tím nic zlého. Ani nemohl.

Nemyslel. Za posledních devět měsíců toho na něj bylo dost. Stačilo by to i pro vola, natož obyčejného člověka. Už nemyslel, nemohl. Nechal se unášet událostmi a nezpěčoval se.

Zpočátku se bránil a věřil, že zvítězí spravedlnost a on bude očištěn a osvobozen! Najal si advokáta, jednoho z nejlepších, zaplatil mu polovinu svého jmění a byl ochoten dát i druhou, ale během soudního procesu se to začalo nějak zamotávat a ta slepá kráva ukázala nakonec mečem na něj a misky vah se zhouply.

Shýbl se pro batoh u svých nohou a zůstal stát. Jako by se bál vejít do uličky mezi lůžky. Chlápek na spodním si toho všiml a křepce vyskočil na nohy. Tintítka, samá ruka samá noha, namísto vlasů žluté strniště a dlouhé slechy. Světlemodré vykulené oči se třpytily čerstvou rosou. Pořád. Kamil si představil na jeho velké kulaté hlavě špicatou disneyovskou čepici a vyšel mu prťavý Kyblík, jako když ho vyšije.

I on si vsunul ruce do kapes a tepláky měl stejně otrhané po kolena. I on se přiblížil na půl metru a rovněž mu oznámil: „Spíš tady nahore,“ a pokývl hlavou. „Můžeš mi říkat Jožo, pozdějc, až budeš v cajku, tak Scink, ale až pozdějc. Zatím sem pro tebe Jožo!“

Podal mu ruku a Kamil ji přijal. Jožo ji nestiskl, třebaže možná chtěl, anebo si myslel, že to už udělal, ale po pře-dešlé akci to Kamilovi připadalo jakoby nic. Jejich dlaně se rozpojily stejně rychle, jako se spojily, a kde nic tu nic. Jožo se poté svalil zpět na postel, ruce sepal pod hlavou a čekal, co bude.

Kamil stál u dveří, v ruce svíral batoh s věcmi, které před chvílí vyfasoval ve skladu, a rozpačitě čekal.

„A co ty, Pukoš?“ zeptal se Gogo a pomalu si sedl na židli u jediného stolu pod oknem.

„Seru na něj, vyřídíte mu to.“

Muž na horní posteli se otočil zády k nim, zachrul se a masivně se uprdnul. Znovu se zachrul a přitlačil. A opět se povedlo. Kamila ovanul puch metabolických zplodin a svrástil obočí.

„Copák, fajnovka?“ zatvářil se překvapeně Gogo a usmál se. „Pukoš, nesar, vadí mu to.“

„Seru na něj, sem řek. A dejte mi pokoj,“ zabručel Pukoš a chystal se usnout. Nepodal mu ruku. Kamil se musel spokojit prozatím s velkým modrým zadkem.

Gogo si přehodil nohu přes nohu a ukázal na zelené skříňky u protější zdi. „Tamhle máš almaru, ta horní je tvoje, tak se vypakuj!“

Kamil konečně vykročil. A zavzpomínal, že už něco takového prožil.

Kdysi byl jako malý kluk na pionýrském táboře. Musel polykat antibiotika na nesmyslný kašel a nestihl autobus. Otec ho tam pak za dva dny odvezl autem. Všichni už tam byli. Divný pocit – přijít, když už jsou všichni na místě.

Kluci na cimře se už znali jménem a za uplynulé dva dny vznikla první přátelství na celý život.

„A ty seš kdo?“ přivítal ho velký tlustý spolubydlící s chlebem v ruce. Ten třímal až do konce tábora. Nikdo si ho jinak nepamatoval než jako nenažraného Pétu s kusem namazaného chleba v ruce.

„Kamil Puskiller. Čauves, kluci.“

„Puska... puska... pusinka... tak budeš Pusinka, jo?“ navrhl nenažranec.

„Já jsem Kamil.“

„Tak čau, Pusinko,“ a pak dostal asi svou první ránu v životě. Nebolela, jen ho postrčila o kus kupředu. Rame- no snese hodně. Tenkrát si nepodávali ruce.

„Támhle máš skříňku, tvoje je ta nahoře, tak se vybal a támhle nahoře je tvoje postel. Mně říkají Péťa a kluky uvi- díš za chvíli, čutají teďka fotbal, turnaj. Já ne, nechce se mi,“ a ukousl si pořádný kus chleba, protože už dlouho mlel na- prázdno.

Kamil měl stažené hrdlo a bylo mu do pláče, ale zaťal se a vydržel. Nechtěl do tábora, ale otec, že prý podnik, Ma- sokombinát, ho poskytuje skoro zadarmo, vyplatí se to, tři stovky i se stravou! Ve stejném čase organizoval učitel ma- tematiky letní seminář matematiky a fyziky – zadarmo, pro- tože spali doma a scházeli se každé ráno v osm v klubovně jejich základky a každý s sebou musel mít chleba s máslem a salámem, protože kdo by jim o prázdninách vařil!? Chleba se salámem tenkrát vystačil třináctiletému cápkovi na celý den. Předěšlý rok jim matikář vysvětlil princip maticových počtů a jak použít derivace v praktické geometrii a tenhle rok jim prý naservíruje i integrály.

Nebylo jich tam moc. Z celého okresu sotva patnáct, ale věděli, proč tam jsou, a bavilo je to. Zvláštní parta. O prázdninách, kdy každý normální kluk hrál fotbal nebo polehá- val u vody, oni počítali příklady a tvářili se náramně spoko- jeně. Také byli. Jenže tenhle rok rozhodl otec, že pojedou na tábor, a tak se namísto integrálů setkal s tlustým nenažran- cem Péťou a s kluky, co se uměli jen prát a hulit za chatka- mi a obelhávat vedoucí a...

Byla tam i Julka.

Julie Baková. Už osmačka. Velká slečna. Její otec byl rov- něž rezník. A otcův kámoš. Julie zlatovlasá. Jediný světlý bod zbytečně promrhaných tří týdnů. Hodně světlý bod. Její vlasy svítily i ve tmě. A oči měla modré. A její provoka- tivně rozepnutou blůzu nadouvaly velké čtrnáctileté ba- lony a Kamil si teprve teď uvědomil, že s vrstevníky nebo vrstevnicemi se dá debatovat nejen o derivacích a integrá- lech.

Za chatkami tekł potok. Za ním se prostírala loučka a les. Za potok už nesměli, to jim zakázali vedoucí hned při zahá- jení tábora. Jenže ti se každý večer zašili do některé chatky

a zlili se pod obraz. A mimoto Kamil na zahájení tábora ne-
byl a o zákazu nevěděl, tak co?

Julka ho objevila asi dva dny poté, co dorazil. Hráli fot-
bal a jemu to šlo. Kamil byl šikovný. Kombinace integrálů
a ostré kličky vpravo s nekompromisním kopem na bran-
ku. To byl on. Dal dva góly a stal se hrdinou zápasu. Vyhrá-
li. Večer s Julkou přesákali potok, zakopli o dva nezletilé
párečky, omluvili se a našli si svoje místočko.

Rozepnula mu zip na riflích a zeptala se, jestli něco má.

„Co?“

„Odkad seš?! Gumu přece!“

„Gu...mu?“

„Tak prsty! Zase! Ukaž!“

Lehla si, rozepjala si kalhoty a stáhla je po kotníky. Pal-
ce zahákla do kalhotek a ty rovněž putovaly dolů. Lačně
sáhla po jeho ruce a něžně ho upozornila.

„Jen dvěma, ty Kamiloune kamilovatej, ostrostřelče na-
foukanej.“

Jejich pohledy se setkaly a ona to postřehla navzdory tmě.

„Tys eště nebyl?!“

„Kde? Nee... Asi ne. Já nevím,“ blekotal a v krku mu
okamžitě vyschlo.

„Se ženskou!“

„Nee!“ zachraptěl a musel si odkašlat.

„Tak strč sem... ty prsty! Pak já. Neboj! Nech to na mně,
já tě to naučím, tak neboj! Říkám, strč sem ty prsty!“

Kamil Puskiller otevřel plechovou skříňku a prsty přejel po
polici. Udělal to tak i tenkrát na pionýrském táboře, a jak-
mile zjistil, v jakém stavu je, vzal pruh toaletního papíru
a setřel z ní prach. Tlustoch Péťa vyprskl a nevěřicně za-
kroutil hlavou.

„Seš na hlavu!? Utírat prach a v erárním!?“

Kamil nesnášel prach. Odmalička. Ani mamka, ani otec
ho nikdy nemuseli hubovat za bordel v jeho pokoji. Nesná-
šel nepořádek a prach.

Tahle police neměla kdy zapadat prachem. Věci se v ní
střídalý podle frekvence odsezených let a prázdnotou nikdy
nezela příliš dlouho. Podnájemníků tu bývalo dost. A další
čekali v soudní síni a ve vazbě.

Kamil uložil ručník, triko, zubní kartáček. Gogo ho sledoval a každý pohyb odsouhlasil nenápadným kývnutím hlavy. Scink rozvalený na posteli vyčkával a číhal na svoji příležitost. Pukoš je měl na háku a podařilo se mu dvakrát po sobě hlučně zachrápat.

Kamil složil plátěný pytel do bezvadného čtverce a položil na úhlednou hromádku. Zavřel plechová dvířka a podvědomě zapátral po okách pro visací zámek. Jedno bylo zkřivené a chvíli se s ním mordoval, ale advokát mu našťestí koupil zámek s velkým třmenem. Visací zámek. Nejdůležitější věc na světě. Ve světě, v němž se pohyboval už téměř rok. Venku je to možná směšný kousek kovu, ale tady nejdůležitější věc na světě! Symbol soukromí a nedotknutelnosti. Jinak se soukromí vězňů omezuje pouze na jejich hlavy. Tam můžou mít své myšlenky, své vzpomínky, své plány do budoucnosti, ale všechno ostatní je veřejné. Res publica. Rozpačtě pokrčil rameny a ještě jednou zatlačil do plechových dvířek. Konečně zapadla. Teď už měl kousek svého světa i on.

Gogo se chápavě usmíval. Pak zvážněl.

„A ciga?“

„Prosím?“

„Cigarety máš kde?“

„Já nekouřím!“

„Si jen myslíš, anebo doufáš,“ uchechtl se škodolibě a pohlédl na Scinka. Ten pochopil, že se má smát, a rovněž se ušklíbl.

„Si jen myslíš,“ přitakal šéfovi.

„Pusinko, pamatuj si,“ pokračoval Gogo vážným tónem učitele, „že tady maj ciga jinej význam než tam venku. Tady se jima cáluje. Koupíš za ně, co chceš, anebo co zrovna potřebuješ, například kamarádství kámošů na cimře,“ pohlédl opět na Scinka a ten zcela vážně přikývl, jako by rozuměl, „anebo že se vyspíš první noc, i druhou, když je to nutný, anebo dobrou radu propříště,“ Gogo zašťáral dlouhým nehtem malíčku mezi zuby a okázale mlaskl, „takže mi visíš prvních pět za první přednášku.“

Scink závistivě vyvalil oči. Kamilovi došlo, že cena byla vysoce přemrštěná, a dopustil se první chyby.

„Dvě.“

Gogo udeřil pěstí a trefil mu na solar. Kamil se zlomil v pase, odpotácel se ke zdi a zadkem do ní narazil tak silně, že ho to narovnal. Pomalu se sesunul na zem. V podřepu zalupal po dechu, překonal mdlobu a spolkl příval slin. Silou vůle potlačil nutkání zvracet.

„Pět,“ zopakoval poklidně Gogo a posadil se. Zašmátral v kapse a vytáhl balíček. Ledabyly ho odhodil na stůl. Prstem přepočítal pár vyčnívajících filtrů.

„Skoro plnej. Pro tebe za pajsku. Venku sou za dvacku, to vím, ale pro tebe za pajsku. Prachy snad máš?“

Kamil ztěžka vstal a odvrávoral ke skřínce. Zalovil v kapse vytahaných erárních tepláků a vylovil klíč. Z náprsní kapsy vzorně složené košile vytáhl bankovku. Podal ji Gogovi. Ten ji vzal, přičichl si k ní, usmál se a přicvrkl mu balíček. Kamil ho ohmatal a zjistil, že je poloprázdný. Opatrně si ho vložil do kapsy ke klíči.

„Pět!“ ťukl Gogo prstem do stolu a v jeho pohledu byla vyhrůžka. Kamil nemotorně vytáhl krabičku a odpočítal pět cigaret. Gogo si znuděně položil svou kořist na stůl. Kamil stál a svíral zbytek v rozbolavělé ruce.

„Davaj,“ vztáhl Gogo ruku. Kamil mu podal ochuzený balíček.

„Dva, čtyry, šest, sedum! Za tohleto se dneska můžeš v klidu vychrápat. První noc v lochu. To je jako svatební noc, né!“ a ohlédl se na Scinka zalezlého na spodní posteli.

„Jasan, né!“ přitakal radostně Scink a zakřenil se od ucha k uchu, protože to byl dobrý fór.

„Do půlnoci,“ upřesnil Gogo a přestal si ho všímat. Přepočítal si cigarety a shrnul je na hromádku.

V rohu cely kousek od stolu bylo okno a Kamil se k němu ustrašeně dobelhal. Masíroval si břicho, a protože se mu dělalo opět mdlo, přitiskl čelo na kovovou mříž. Příjemně chladila. Skrže žaluzie zhotovené z nařezaného drátěného skla spatřil chodník vysypaný bílým šterkem a dvě lavičky. Aspoň že ty natřeli nažluto. Příjemná změna. Vězeňský dvůr. Nějak takhle ho zobrazovali ve filmech o muklech a teď ho viděl ve skutečné podobě. Pohled nahoru znemožňovaly skleněné žaluzie. Zatoužil po pohledu vzhůru – spatřit kousek modří, blankytné modří a mohl by tam být i nějaký bílý chomáč, ale dívat se nahoru prostě nešlo.

A tak se aspoň co nejpohodlněji opřel o chladivou mříž a zahleděl se na žlutou lavičku.

Kdy se to změnilo? Kdy se mi ten zkurvený život vymkl z rukou? Stalo se to o Vánocích 1993. Přišli pro mě.

Alto to je už dávno. Devět měsíců. Jen devět? A je to dávno. Prožil jsem tady v base už celý život, a přitom jenom devět měsíců! Einstein měl pravdu. Čas může být někdy hodně relativní. Umím spočítat kdejaký integrál, maticové sestavy, diferenciální rovnice, Fourierovy řady, dokážu spočítat všechno na světě, ale relativitu času jsem nebyl schopen nikdy pochopit. K dokonalosti poznání mi pořád chyběl malý krůček, docela maličký, poslední, kterým se uzavírá poznávání a začíná poznání. Myslím, že za posledních devět měsíců jsem tenhle ten magický krůček udělal. Už nemusím poznávat, teď už vím.

Tak kdy se to změnilo? Kdy se mi ten můj pohodový, bezproblémový život vymkl z rukou? Stalo se to o Vánocích 1993? Ne, mnohem dřív. V ten den, kdy jsem ji poznal.

Byli jsme spolu na pionýrském táboře. Nechtěl jsem tam jet, ale táta prohlásil, že za těch pár set se to vyplatí a že bude mít ode mě aspoň na tři týdny klid. Já jsem chtěl znovu do matematicko-fyzikálního kroužku, ale táta tenkrát rozhodl jinak. Já jsem tam chtěl a řekl jsem mu to. Jenže když se mi přestala točit hlava a hvězdičky zmizely, souhlasil jsem. Máma mě akorát smutně pohladila po vlasech a mrkla na mě, abych neremcal a nepopouzel tátu, protože když ten se naštve...

Táta byl řezník. Náramně silný chlap. Tak jsme se s mámou snažili ho nenaštvat. Občas se nám to však povedlo.

Jel jsem na pionýrský tábor. Dobrovolně. Autobus s ostatními stejně potrestanými jsem zmeškal, protože doktorka mi předešla na kašel antibiotika, ale dobral jsem je dva dny po začátku turnusu a táta mě tam odvezl autem. Moc chtěl, abych byl z domu pryč, a tak mě tam raději odvezl. Celou cestu jsem musel poslouchat kázání o zbůhdarma vyhozených penězích za benzín a kolik peněz je v prdeli, když litr stojí tři koruny a... Já bych mu je dal ze svých úspor, kdyby se otočil a vrátil domů, ale netroufal jsem si ho naštvat.

Tak jsme dojeli na tábor. Vyndal mi kufr a s oddílovým vedoucím si potrásl rukama a smáli se na sebe jako staří známí. Asi se znali, protože si tykali, ale protože se v Masokombinátu všichni znali navzájem, nijak jsem se tomu nedivil. Dokonce se ani neseběhly

dav, aby obdivovaly tátovu novou Simcu 1300, jako se to stalo na rodinných oslavách, nebo když jsme přijeli... Vlastně všude, kam jsme přijeli, přilákala tátova červená Simca davu lidí, aby se koukli na něco, co mohli vidět jen... popravdě běžně vidět nemohli. Do Tuzexu se jen tak někdo nedostal. Řeznické děti se neseběhly, aby žasly, co je to za fáro, většinou ho měly doma a často i lepší, tak se neseběhly a nežasly. Táta byl dost zklamán. Líbnuł mě na tváře, vůbec to nebolelo, a odfrčel domů.

Na cimře mě uvítal, pokud si vzpomínám, takový tlustoch, jmenoval se, myslím, Pěťa, asi Pěťa, vlastně určitě Pěťa, protože jsme mu až do konce turnusu říkali tlustý Pěťa, a pořád měl v ruce kus chleba nebo rohlík a žvýkal a žvýkal a žvýkal.

Tlustý Pěťa. Trochu smrděl. Pak tam byl Igor, na toho se nedalo zapomenout. V zadní kapse u riflí měl hřeben a každých deset minut ho vytáhl a pročísl si vlasy. Žluté, nebarvené a žluté jako žito, ale skutečné žito jako na poli v létě. Na zadku měl vyšítou tygří pracku a každému veleochotně vysvětlil, že jeho rifle jsou značkové, Wildcat, a že mu je táta koupil v Tuzexu v Popradě, protože jeho bratr čili strýc Stano tam dělal vedoucího a jedině tam měli ty pravé a echt, kdežto ty, co vozili do našeho města, byly prý šunt a kupovali je akorát burani. Tak to říkal strýc Stano a ten tomu musel rozumět, protože s nimi kšeftoval a v Popradě měli s tátou jen oni dva modrého Forda Cortinu, takže měl asi pravdu!

Igora štválo, že na pionýrském táboře nacpaném řeznickou mládeží nevyvolávaly jeho rifle náležitou pozornost, zdaleka ne takovou jako u nich na škole, kde se mu vyrovnala pouze Iveta, protože její táta byl pumpař. Měli stejné rifle, a tak spolu začali chodit. Ale Igor navykládal všem holkám na táboře, že ta jeho kráva je teď daleko a že je v podstatě volný a ona nemusí vědět o všem, co se v táboře šustne – a za dva dny skončil za potokem vleže a značkové rifle pod kolena. Ta popradská kráva nemusela vědět o všem, co se na pionýrském táboře šustlo, a šoustalo se toho tam dost, takže Igor byl spokojen.

Já jsem si zahrál fotbal. Špatně se mi dýchalo, protože jsem antibiotika dobral jen pár dní předtím, ale přesto jsem dal dva góly a vyhráli jsme.

Náš matikář byl i tělocvikář a vysvětlil nám, že fotbal se hraje především hlavou. Noha se používá jen jako hokejka v hokeji, ale nejdůležitější jsou oči a rozum. Když mě viděl, jak přihrávám kolmé pasy na útočnou trojku, zeptal se mě, jestli bych si nechtěl za-

hrát v SK Slovanu Patrónka, kde trénoval starší žáky, a já jsem souhlasil. Prošel jsem vstupní prohlídkou u sportovního doktora a pak mi dali registračku. Za rok jsem byl kapitánem mužstva a postoupili jsme do vyšší soutěže, do druhé B třídy. Na výroční poradě mi předseda klubu dal diplom, že prý postup do vyšší třídy je velkým úspěchem klubu, nás žáky a mladší dorostence pak odeslali domů a starší dorostenci a muži se do rána ožrali pod obraz a prý se i porvali. My jsme druhý den netrénovali, museli jsme uklízet zasedačku a šatny. Ve sprchách byla na dlaždicích krev, takže asi tam byl doopravdy šrumec.

Na táborovém turnaji jsem zužitkoval všechno, co jsem se naučil v tréninku, a vyhráli jsme. Vedoucí tábora mi předal diplom, protože našeho kapitána pár minut před koncem zápasu nakopli do kotníku a putoval s výronem na ošetřovnu. Za první místo jsme dostali po tatrance. Vedoucí se pak zašili na chatku a dlouho nevystřčili nos. Večer se odtamtud ozýval řev a kytara. Dokonce se k ránu porvali.

Já jsem nepil, mně to tehdy ještě nechutnalo, ale někteří kluci z naší cimry měli poschovávané flašky s vínem a potom se motali jako dospělí a taky tak blili. Asi po cigaretách. Ty mi taky nechutnaly. Nejen tehdy, nikdy, nějak jsem nepřišel kouření na chuť.

Večer se tábor vylidnil, kluci na cimře hulákali, a tak jsem šel ven na čerstvý vzduch, protože někteří bezohledně hulili na cimře. Seděl jsem na schodech a z dřevěného bloku vyšla ona. Chvilí jsme si povídali o všem možném, já jsem jí řekl, že se jmenuju Kamil Puskailer, a ona mně, že se jmenuje Julie Baková a že jí všichni říkají Julka. Přisedla si ke mně a přimáčkla se, a že prý mám perfektní střelu na branku a že má ráda hrdiny a ty fotbalové ze všech nejraději a trochu se hihňala. Trochu z ní táhlo víno.

Ale byla nádherná. Takové modré oči jsem ještě neviděl, i když se trochu leskly, a vlasy, krásné žluté vlasy.

Potom mi řekla, že za potok za posledními chatkami se nesmí, že to vedoucí tábora zakázal hned první den při nástupu, a pak mě vzala za ruku a šli jsme tam.

Takhle jsem tedy poznal svou manželku Julii Bakovou, kterou jsem pak po třiceti letech zavraždil.

Kamil se co nejpohodlněji opřel o chladivou mříž a zahleděl se na žlutou lavičku.

Díval se tam dlouho. V zámku zarachotil klíč a služba donesla večeři. Fazolovou omáčku s kouskem fašírky.

I Pukoš se uráčil slézt ze svého bydla a najedl se. Chlapi na cimře remcali. Fazole. Pukoš bude nezvladatelný. Znovu se vyšplhal na postel a nováčka si ani nevšiml. Neřekl ani slovo. Když se obracel na druhý bok, hlasitě si ulevil. Gogo znechuceně zakroutil hlavou a všechny naprosto zbytečně upozornil na katastrofu, jež je čeká.

„Kurva, to zas bude noc.“

Pukoš se zachrul a uprdnul se. Už to začínalo. Gogo měl pravdu, jako vždycky.

„No tak, zobáku, hop na bydlo,“ ukázal Gogo na postel nad sebou, „ať na mě neprášíš.“

Kamil si navlékl erární pyžamo, jen kalhoty, košili si nechal a do náprsní kapsičky si vložil svazek bankovek ze skříňky. Gogovi to neuniklo a usmíval se. Kamil zalehl na horní postel.

První noc ve vězení. Ve vazbě jich prospal přes dvě stě padesát, ale ve vězení to je něco jiného. Definitivně! Nemohl usnout. Vážně jako svatební. Plná emocí. Sice jiných než o svatební noci, ale přesto plná. Zanedlouho se všude rozlil puch metanu a sirovodíku.

Vzbudil ho mohutný úder do ramene.

„Je půlnoc,“ zahulákal Gogo a Scink ho chňapl za nohu. Prudce trhl a Kamil se zřítíl na zem. Nestačil procitnout a udeřil se do zad a hlavy. Zadkem dopadl na Gogovu postel pod sebou.

„Tohle si nedovoluj, kámo,“ popadl ho za límec a násilím ho postavil. „Na moji si nesedej ani náhodou, jinak...! A je půlnoc! Už nemáš předplácíno.“

Kamil sáhl do náprsní kapsičky.

„Kolik?“

„Pade.“

Kamil mu podal bankovku.

„Mně taky!“ sápal se Scink.

Kamil zaváhal.

„Hovno!“

„Gogo, řekni mu!“ škemral Scink a popadl Kamila za rukáv. Kamil škuibl rukou a odstrčil ho.

„Ser na něj,“ navrhl spokojený Gogo a sroloval bankovku. Zastrčil si ji do kapsy u kalhot a zalehl. Pohodlně si načechral polštář a sepjál ruce za hlavou. Chtěl vidět divadlo.

„Je to na vás.“

Scink zaváhal a znovu chytil Kamila za rukáv.

„Pade!“

„Jen to zkus,“ klidně mu odpověděl Kamil a vykroutil ruku ze Scinkova sevření. Tvrdě mu pohlédl do očí. Prcek se zakabonil, nerad, leč přesto uznal porážku a rovněž zalehl.

„Hajzle, počkej, to máš u mě,“ zakňučel a ukázal jim záda.

Kamil se vyšplhal na postel, Gogo se usmíval, Scink se nafoukl a Pukoš do situace přispěl táhlým dunivým prdem.

První noc ve vězení. V roce jich je tři sta šedesát pět. A třináct let obnáší kolik?

Takhle jsem tedy poznal svou manželku Julii Bakovou, kterou jsem pak po třiceti letech zavraždil.

Tábor skončil a mně se nechtělo jet domů. Nechtělo se mi na tábor a najednou se mi nechtělo domů. S Julkou jsme chodili za potok každý večer. Ještě si vzpomínám...

Ke konci prvního týdne jsme šli na výlet na nějakou zříceninu a do muzea. To muzeum byl předělaný vesnický dům. Narodil se tam slavný spisovatel, učili jsme se o něm, ale jméno jsem už zapomněl. Na zpáteční cestě nás autobus odvezl do okresního města a vedoucí nám tam na náměstí dali rozchod. Sraz za dvě hodiny, a ať nikoho ani nenapadne jít do hospody! Rozběhli jsme se po náměstí a vedoucí zapadli do hospody.

V rohu náměstí byla drogerie.

Prošel jsem si tam s košíkem v ruce několikrát uličku mezi regály a vedoucí už to bylo nápadné, tak si stoupla se zkříženými rukama ve dveřích do skladu. Pokladní na mě taky podezřavě koukala a s vedoucí si vyměňovaly výmluvné pohledy. Tak neohrabaného zloděje tam asi ještě neměly. Raději jsem do košíku dal zubní pastu, přestože jsem ve skřínce měl tři. Mamka o mě pečovala. Pastu jsem vyměnil za náplasti, byly levnější.

Pán přede mnou konečně zaplatil, vodu po holení a žiletky si jen tak strčil do kapsy a odešel. Konečně! Pokladna byla volná. Když jsem se k ní nesměle plížil, pokladní mě smažila bojovným pohledem, v němž se zračilo odhodlání bránit tržbu za každou cenu. Vedoucí v bílém plášti se ve dveřích napřímila a spustila ruce. Při sebemenším podezřelém hnutí byla připravena vystartovat do kanceláře a volat bezpečnost. Lilo ze mě jako z vola.

„Korunu osumdesát. To je všechno?“